

PHẦN VI

Đì lòng vòng tìm kiếm thật lâu, ông Thái Nguyên mới tìm được chỗ bà Xuân đang nằm. Chỉ có bà ở trong phòng còn Xuân Linh thì ra ngoài mua đồ.

Ông Thái Nguyên nhìn bà Xuân lo lắng:

- Sao em lại bị như vậy chứ? Tự nhiên sao lại xỉu như vậy? Bác sĩ có chuẩn đoán là em đang bệnh gì không?

Bà Xuân nhìn ông đầy yêu thương:

- Em đâu có gì đâu mà anh lo lắng dữ vậy? Em chỉ hơi choáng thôi mà.

Ông Thái Nguyên nhìn bà âu yếm:

- Em phải gắng giữ gìn sức khỏe chứ. Anh lo cho em quá!

Bà Xuân mỉm cười:

- Em biết rồi, anh hãy yên tâm lo cho công việc đi.

Xuân Linh bước vào, thấy ông Thái Nguyên, cô mừng rỡ:

- A! Cha đến rồi! Cha đến lúc nào vậy cha?

Ông Thái Nguyên tươi cười:

- Cha mới đến, con mua đồ cho mẹ đấy à?

- Dạ.

- Con gắng mà chăm lo cho mẹ thay cha nhé?

- Dạ, cha yên tâm đi ạ.

Xuân Linh chợt hỏi:

- Cha không ở lại với mẹ và con được sao?

- Cha lại đi công tác nữa hả cha?

Ông Thái Nguyên chợt buồn:

- Phải, cha phải đi công tác nhưng con đừng lo, cha sẽ cố gắng thu xếp về sớm mỗi ngày.

Xuân Linh reo lên:

- Cha nói thật hả cha? Vậy thì vui quá! Con yêu cha nhất đây.

Bà Xuân vờ hờn dỗi:

- Phải rồi, cha cô lúc nào cũng nhất cả, còn tôi thì đứng thứ hai.

Xuân Linh ôm tay mẹ. Cô nũng nịu:

- Mẹ và cha ai cũng nhất cả. Con yêu cả hai người.

Bà Xuân liếc yêu con gái:

- Chỉ khéo nịnh.

Ông Thái Nguyên chen vô:

- Cả hai mẹ con ai cũng đáng yêu cả. Linh nè! Ra ngoài một lát đi con, ba có chuyện muốn nói với con.

Bà Xuân hốt hoảng:

- Đừng anh, hãy cứ để con bé yên vui, em xin anh.

Ông Thái Nguyên hiểu ý bà Xuân, vỗ lên tay bà anh trấn an:

- Em đừng hốt hoảng lên như vậy. Anh chỉ muốn dặn dò con chút chuyện thôi mà.

Bà Xuân ngán lệ:

- Vậy em cứ tưởng... em xin lỗi anh.

- Xuân Linh nhìn cha và mẹ. Cô nhăn mặt khó chịu? Cô không hiểu gì cả.
Xuân Linh nôn nóng:

- Mẹ, có chuyện gì vậy mẹ?

Nghe con gái hỏi, bà Xuân bối rối:

- À, không có gì đâu con.

Quay sang ông Thái Nguyên, Xuân Linh lại hỏi:

- Có chuyện gì vậy cha? Con biết mẹ và cha có chuyện muốn nói với con mà. Cha mẹ nói đi.

Ông Thái Nguyên nhìn con gái yêu thương:

- Phải, cha mẹ có chuyện muốn nói với con nhưng không phải bây giờ.

- Sao lại phải như vậy hở cha?

- Cha có nỗi khổ của cha. Lúc nào đến lúc, cha sẽ nói cho con nghe. Giờ con ra ngoài chờ cha đi.

Xuân Linh đành phải nghe lời ông Thái Nguyên. Xuân Linh đi rồi ông Thái Nguyên trấn an bà Xuân:

- Em đừng lo lắng. Anh hứa là sẽ làm ổn thỏa chuyện này mà. Em hãy chăm lo sức khỏe cho mình.

- Nhưng...

- Không lẽ em không tin anh. Xuân Linh cũng là con của anh mà.

- Ý em không phải vậy. Em chỉ lo là con bé sẽ nghi ngờ rồi suy diễn lang tang.

Ông Thái Nguyên trấn an bà Xuân:

- Em cứ yên tâm đi. Anh sẽ làm cho con bé không nghi ngờ gì cả.

Đứng lên ông nói như lệnh:

- Thôi, em nằm nghỉ đi. Nghe lời anh, không được nghĩ đến chuyện gì hết.

- Em biết rồi.

Đỡ bà Xuân nằm xuống xong. Ông Thái Nguyên bước ra ngoài. Giọng ông lo lắng đầy quan tâm:

- Linh! Nói thật cho cha biết đi. Mẹ con đã bị bệnh gì vậy?

Xuân Linh lắc đầu:

- Không có gì đâu cha. Bác sĩ bảo là do mẹ suy nghĩ nhiều nên suy nhược thần kinh thôi.

- Suy nghĩ nhiều dẫn đến suy nhược thần kinh? Sao lại vậy chứ? Đã bảo là đừng suy nghĩ đến chuyện đó nữa nữa mà.

Thấy cha làm thảm một mình. Xuân Linh lo lắng:

- Có chuyện gì vậy cha?

Ông Thái Nguyên xoa tay:

- À, không có gì đâu con. Con hãy cố gắng lo cho mẹ nhé, hãy cố làm cho mẹ vui. Bây giờ thì con vào với mẹ đi. Cha về công ty một lát rồi sẽ trở lại.

Xuân Linh ngoan ngoãn:

- Dạ, cha đi.

Ông Thái Nguyên đi rồi còn một mình Xuân Linh với bao nhiêu là câu hỏi. Nó cứ bay lượn trong đầu óc cô:

- Có chuyện gì mà cha mẹ trông có vẻ bí mật với mình dữ vậy? Hay là chuyện đó có liên quan đến mình? Nhưng sao cha và mẹ không nói với mình bây giờ? Sao lại phải chờ chứ? Thật là khó hiểu. Nhức đầu quá.

Xuân Linh lắc đầu cho ban ý nghĩ xua đi. Cô bước vào phòng thì thấy mẹ mình đang ngủ. Cô đành bước ra ngoài. Bao ý nghĩ, bao câu hỏi lại hiện lên trong đầu cô:

Buổi sáng chủ nhật hôm nay. Nhật Phi lại đến thăm bà Xuân, bà nhờ Nhật Phi chở Xuân Linh đi mua ít đồ nhưng thật chất bà đang tạo cơ hội cho con mình.

Ngồi phía sau Nhật Phi, Xuân Linh cảm thấy dâng lên một niềm vui khó tả. Cô ước ao cứ được như vậy mãi.

Lúc sau, Nhật Phi lên tiếng:

- Sao em không nói gì hết vậy Linh? Em đang buồn hả?

- Đâu có đâu. Chỉ tại em sợ làm anh Phi phân tâm nên em không nói chuyện thôi.

- Vậy à?

- Dạ.

Xuân Linh đột nhiên hỏi một câu mà cô không biết là nó đã thốt ra từ miệng của mình:

- Anh Phi có bao giờ chở cô gái nào chưa?
- Nhật Phi cười thành tiếng:
- Nếu anh nói chưa, Linh có tin anh không?
- Sao anh Phi lại hỏi em như vậy? Chẳng lẽ anh Phi đã có bạn gái rồi.
- Linh nghĩ vậy à?
- Chẳng lẽ không phải vậy?
- Linh muốn nghĩ sao cũng được.
- Lại nói chuyện huề vốn. Lần nào cũng vậy thật là.

Xuân Linh chỉ nghĩ vậy chứ cô không nói ra. Tiếng điện thoại của Nhật Phi reo lên. Anh cho xe tấp vào lề. Biết là của Mẫn Nhu nên Nhật Phi vui vẻ:

- Có chuyện gì không bé?

Đầu dây bên kia Mẫn Nhu xì dài:

- Xí, ở đó mà bé đáng ghét!

Nhật Phi cười lớn làm Xuân Linh cũng phải theo dõi cuộc nói chuyện mà cô chỉ nghe Nhật Phi nói.

Nhật Phi trêu đùa:

- Đáng ghét mà gọi cho anh chi vậy hả bé.
- Còn bé nữa hả?
- Không bé chứ là gì?
- Hừ, hổng thèm nói nữa, em cúp máy đây?
- Ý, ý đừng cúp máy, bộ giận hả? Thôi, không giận nữa, tìm anh có chuyện gì vậy?
- Em định rủ anh đi chơi. Hôm nay là chủ nhật nên em muốn dạo phố cùng anh vậy mà.

Nhìn qua Xuân Linh, Nhật Phi hơi nhăn nhó:

- Bây giờ thì không được rồi, anh đang bận.

- Xin lỗi em nha. Chiều anh sẽ đến.

- Nếu anh bận việc thì thôi có gì mà xin lỗi chứ. Thôi, anh lo công chuyện của anh đi em cúp máy đây. Chào anh.

- Ủ, chào em.

Đợi Nhật Phi nghe xong điện thoại, Xuân Linh liền nói:

- Anh Phi có việc thì cứ đi làm đi, em đi mua đồ một mình được mà.

Nhật Phi cười, nụ cười mà đã bao lần khiến trái tim nhỏ bé của Xuân Linh phải rung động.

Anh vui vẻ:

- Không có gì đâu anh. Anh chở Linh đi chợ xong anh sẽ đi.

- Vậy em cảm ơn anh.

Nhật Phi và Xuân Linh đi song song với nhau trong siêu thị. Xuân Linh mua những thứ mà bà Xuân dặn. Mua xong họ vòng qua chỗ trưng bày quần áo thời trang nữ. Nhật Phi lên tiếng:

- Hay là em chọn vài bộ đi Xuân Linh. Anh tặng em.

Xuân Linh vô cùng vui mừng nhưng cô làm tỉnh:

- Em không dám nhận đâu. Em đã nợ anh nhiều lắm rồi. Em không muốn mình mắc nợ anh Phi nữa đâu.

- Sao linh lại nói vậy? Linh mà nói vậy nữa là anh giận đấy nhé! Nào, lại đây chọn vài chiếc áo đi.

Tuy miệng nói vậy nhưng Xuân Linh vui lắm. Vui là vì sự quan tâm của Nhật Phi. Xuân Linh đến chọn áo, cô chọn hết chiếc này đến chiếc khác mà vẫn không được vừa ý.

Nhật Phi chọn cho Xuân Linh một chiếc áo màu trắng thật xinh. Có đính nơ nơi cổ. Đo chiếc áo với người của Xuân Linh. Anh vui vẻ:

- Cái áo này nhé Xuân Linh.

Mọi hành động vừa rồi đều lọt vào đôi mắt của Mẫn Nhu. Cô bước đến trước mặt Nhật Phi làm mặt tỉnh:

- Anh bận nhiều việc quá hả Nhật Phi?

Thấy Mẫn Nhu, Nhật Phi hơi bất ngờ, anh tươi cười:

- Em dạo phồ hả Mẫn Nhu? Sao không chờ anh đến?

Mẫn Nhu bĩu môi:

- Xin lỗi không dám làm phiền anh. Anh hãy trở lại với bạn gái của mình đi, đừng bận tâm đến tôi.

Nhật Phi ngạc nhiên:

- Bạn gái? bạn gái nào? Em nói gì vậy Mẫn Nhu.

Mẫn Nhu liếc mắt:

- Anh còn giả đồ nữa sao? Cô gái ấy còn đứng trơ ra đó mà.

Nhìn theo cái hất mặt của Mẫn Nhu, Nhật Phi bật cười:

- À! Thì ra em đang nói Xuân Linh sao?

- Xuân Linh! Nghe thân mật quá hén?

Nhật Phi xua tay:

- Em đừng nghĩ vậy, tội anh, cô bé đó chỉ là bạn thôi. Hôm nay nhà cô ấy có chút chuyện nên nhờ anh chở đi giùm thôi.

- Hừ, em không tin.

- Nếu em không tin để anh gọi cô ấy lại cho em hỏi.

- Xí, em không thèm. Anh cứ ở đây mà lo cho cô ấy đi. Em đi đây.

Nhật Phi nhăn nhó:

- Tin anh đi, không có gì đâu mà.

Mẫn Nhu kênh mặt:

- Tôi không biết. Tôi không muốn cãi nhau ở đây với anh, chào anh.

Mẫn Nhu! Mẫn Nhu...

Nhật Phi gọi nhưng Mẫn Nhu không thèm quay lại. Xuân Linh gọi làm Nhật Phi giật mình:

- Anh Phi, anh Phi lại đây xem nè. Xem những chiếc áo này có đẹp không?

Còn tâm trí đâu mà xem áo nữa chứ? Nhật Phi nhìn nhìn rồi nói băng quơ:

- Ô! Đẹp Xuân Linh lấy hết đi, anh tặng Linh đó.

- Vậy em không khách sáo đâu nhé!

Cũng may mắn là lúc này Xuân Linh mãi mê chọn lựa áo, chứ nếu không cô sẽ buồn lắm. Vì biết Nhật Phi đã có bạn gái. Lúc đó chắc lều mọng của cô sẽ sụp đổ, chắc cô sẽ không dám gặp mặt Nhật Phi nữa.

Buổi chiều, Nhật Phi đến nhà ông Thái Nguyên để tìm Mẫn Nhu. Đã hai ngày kể từ ngày Mẫn Nhu gặp anh và Xuân Linh ở siêu thị đến nay. Cô luôn tránh mặt anh, gọi điện thì không thèm nghe.

- "Chắc là cô bé còn giận đây. Thiệt khổ, đã bảo là hiểu lầm mà không nghe".

Nhật Phi vào nhà thì gặp bà Quyên. Bà chỉ anh lên phòng của Mẫn Nhu. Nghe tiếng gõ cửa, Mẫn Nhu đến mở, thấy là Nhật Phi nên cô định đóng cửa nhưng anh đã nhanh chân bước vào.

Mẫn Nhu hét nhỏ:

- Anh vào đây làm gì? Tôi không muốn gặp anh.

Nhật Phi bước tới ôm lấy vai của mẫn Nhu. Anh tha thiết:

- Em đừng như vậy mà, anh đã nói là không như em nghĩ đâu. Anh chỉ xem cô ấy như em gái mình thôi.

- Em gái! Anh tưởng tôi mới lên ba chắc. Anh nói là tôi tin sao?

- Anh nói thật mà. Nếu không tin, anh sẽ dẫn em đến gặp cô ấy để em hỏi.

Mẫn Nhu cười khẩy:

- Anh nói tôi điên chắc. Tự nhiên lại đến đó hỏi.

Nhật Phi khổ sở:

- Thế anh phải làm sao em mới tin?

- Anh có nói sao tôi cũng không tin.

- Mẫn Nhu tin anh đi, không có gì đâu mà.

Mẫn Nhu kênh mặt:

- Hừm! Không có gì mà lại chọn áo cho cô ta à?

- Trời ơi! Em đa nghi quá! Anh đã nói là em gái thì anh trai tặng em gái vài chiếc áo thì có gì đâu.

- Có gì làm sao tôi biết được?

Nhật Phi ngồi phịch xuống giường, vẻ mặt thiếu não:

- Nói mãi mà em chẳng chịu tin, thiệt khổ.

- Nhìn vẻ mặt ội nghiệp của Nhật Phi, Mẫn Nhu không thể nín được cười. Thấy người yêu tự nhiên lại cười. Nhật Phi ngạc nhiên:

- Em sao vậy Nhu?

Mẫn Nhu bụm miệng cười làm Nhật Phi phát run. Anh lo sợ:

- Em bị làm sao vậy Nhu? Sao tự nhiên em lại cười dữ vậy? Em có bị cảm không?

Mẫn Nhu lại cười. Cô nói mà gương mặt vẫn còn cười:

- Anh này, bị cảm thì làm sao mà cười được. Em đang cười anh đấy.

Nhật Phi trở mắt:

- Cười anh!

- Phải, em đang cười anh đó. Nhìn vẻ mặt khổ sở, nhăn nhó của anh mà em phát cười.

Nhật Phi nhăn trán:

- Em làm anh điên lên mất, thấy anh như vậy mà em cười được à?

- Em xin lỗi, em chỉ đùa với anh thôi.

- Đùa?

Mẫn Nhu gật đầu:

- Em hiểu anh mà. Anh sẽ không bắt cá hai tay đâu. Với lại hôm đó thái độ của anh thần nhiên như vậy thì em đã biết rồi.

Nhật Phi chau mày:

- Em đùa ác vậy đó hả Nhu? Em có biết là hai ngày hôm nay anh khổ sở lắm không? Nếu đã biết anh không Phải người như vậy sao anh gọi điện em không thềm bắt máy.

Em đang thử anh thôi. Xa anh hai ngày em cũng nhớ anh lắm chứ nhưng em phải thử anh.

- Trời! Đã yêu nhau bao ngày rồi mà em còn thử anh. Em làm anh điên lên mất.

Mẫn Nhu ngồi xuống giường cạnh Nhật Phi. Giọng cô thật nhỏ:

- Bây giờ thì em đã biết anh yêu em thế nào rồi. Xin lỗi vì đã đùa với anh.

Nhật Phi thiếu điều muốn nổi cáu nhưng anh cố nén trong lòng. Dẫu sao đi nữa Mẫn Nhu cũng không ác ý. Nhật Phi cười cười:

- Anh không trách em đâu ngược lại anh rất yêu em, yêu em nhiều hơn nữa.

Mẫn Nhu ngã đầu vào vai Nhật Phi, cô thì thầm:

- Em rất vui vì anh đã hiểu em như vậy.

Xoay quу đối diện với người yêu, Nhật Phi nâng cằm Mẫn Nhu lên, anh nói thật nhỏ:

- Sau này em đừng thử lòng anh kiêu này nữa nhé! Anh sẽ chết mất.

Mẫn Nhu cười cầu hòa:

- Em biết rồi!

Nhật Phi hôn lên mái tóc mượt mà của Mẫn Nhu. Giọng anh thật ấm:

- Đã hai ngày em làm anh phải nhớ em đến phát ốm được. Hôm nay em phải bù lại cho anh đấy!

Mẫn Nhu chu môi:

- Còn lâu, được nước làm tới hả?

Nhật Phi không nói gì cả, anh hôn lên bờ môi mọng đỏ của Mẫn Nhu. Phút chốc họ lại trao nhau bao yêu thương. Bù lại hai ngày xa nhau mà họ tưởng chừng như hai thế kỉ. Tình yêu là vậy, khi đã yêu rồi thì luôn muốn bên nhau...

Buổi sáng hôm nay. Ông Thái Nguyên bảo là ông được nghỉ nên ông sẽ ở nhà với bà Xuân. Để Xuân Linh yên tâm đi học. Bà Xuân từ lúc ở bệnh viện về hình như tinh thần khá hơn. Có lẽ là do sự có mặt của ông Thái Nguyên.

Đi ra sau vườn, hai người cùng ngồi xuống chiếc ghế đá. Ông Thái Nguyên tỏ vẻ quan tâm:

- Em thấy trong người sao rồi? Đã khỏe hẳn chưa?

- Anh đừng lo, mấy ngày nay em thấy trong người khỏe lên rất nhiều:

- Vậy thì tốt. Em nhớ là đừng suy nghĩ gì nữa nghe chưa? Em đừng lo gì hết mọi chuyện cứ để anh lo.

Bà Xuân buồn buồn giọng:

- Làm sao mà em không lo cho được. Con Linh nó đã lớn khôn, nó biết tự tìm hiểu điều mà nó muốn biết.

- Ý em là?

- Tại anh không biết đó thôi, con Linh nó hay hỏi em về anh đó. Nó hỏi anh làm ở đâu mà sao không ai cho nó biết. Nó còn hỏi tại sao anh lại đi công tác thường xuyên. Phải chăng ba có chuyện gì muốn giấu mẹ con mình?

Ngung một chút bà Xuân lại nói:

- Nó còn hỏi biết bao nhiêu là chuyện. Thiệt em không biết làm sao nữa. Mỗi lần như vậy em chỉ biết trả lời bâng quơ với nó như lời anh dặn thôi.

Bóp nhẹ tay bà Xuân, giọng ông Thái Nguyên cũng thật buồn:

- Tội con bé quá! Nó đâu có tội gì. Chỉ tại anh mà bắt con phải chịu. Anh có tội với con bé nhiều lắm.

Bà Xuân ngán lệ:

- Anh đừng nói vậy. Trong chuyện này anh không có tội gì cả. Người có tội là em, là do chính em. Nếu như ngày xưa em...

- Thôi, đừng nhắc đến mà em. Có lẽ không do ai cả mà là do số phận. Tuy nhiên, anh không hề hối hận hay buồn cho số phận của mình.

- Anh nói thật chứ?

- Anh nói thật. Trước giờ có bao giờ anh nói dối em đâu.

Bà Xuân lau đi dòng lệ:

- Cũng chính vì vậy mà em mới yêu anh cho đến ngày hôm nay đó.

- Anh hiểu mà.

- Nói xong, ông Thái Nguyên ôm bà vào lòng. Giờ đây chỗ dựa duy nhất của bà Xuân chính là ông. Ông là điểm tựa về vật chất lẫn tinh thần của bà.

- Trời ơi! Sẽ ra sao nếu như mai đây để chuyện này cho Xuân Linh biết. Chắc con bé sẽ hận ông ấy, sẽ giận mình lắm.

Ôm bà Xuân trong tay, ông Thái Nguyên trở lại vui vẻ:

- Em có thấy ở con Linh thời gian gần đây có nhiều thay đổi không?

- Ý anh là?

- Hình như con bé đang yêu.

Hiểu ý chồng bà Xuân tươi tắn nét mặt:

- Anh nói đúng rồi. Con bé nó đang yêu đó.

- Thật sao?

Bà Xuân tự nhiên buồn trở lại, bà nói mà lòng bà đầy u buồn:

- Nhưng hình như cậu thanh niên đó không yêu con mình.

Ông Thái Nguyên ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

- Có sao đâu, chỉ tại con mình yêu thầm người ta mà không dám nói ra thôi.

Ông Thái Nguyên sốt ruột:

- Nhưng cậu ấy là ai? Gia cảnh thế nào?

Bà Xuân chậm rãi:

- Cậu ấy đang hoàng lắm, tốt với mẹ con em lắm. Nghe con Linh nói hình như cậu ta là giám đốc cho công ty nào đó.

- Vậy à?

- Hôm em bệnh cũng chính tay cậu ấy đã đưa em vào bệnh viện.

Ông Thái Nguyên khó hiểu:

- Như lời em nói thì cậu ấy phải yêu con mình chứ. Có yêu thì mới như vậy?

Bà Xuân lắc đầu:

- Tuy là cậu ấy lo lắng cho con Linh thật, nhưng theo em được biết thì cậu ấy không yêu con mình đâu. Em đang định giúp con bé.

Ông Thái Nguyên chau mày:

- Em định làm gì để giúp con?
- Em định nói tình cảm của con bé dành cho cậu ấy. Em sẽ giúp con một cách tế nhị.

Ông Thái Nguyên gật đầu đồng ý:

- Nếu em đã nghĩ vậy thì em cứ làm theo ý mình. Anh hiểu con mà, chắc là con bé yêu cậu ấy lắm nhưng không dám nói ra thôi.

Bà Xuân vui nét mặt:

- Anh cũng đồng ý với cách làm của em sao?
- Đương nhiên là đồng ý rồi, chỉ nghe em kể thì anh đã cảm nhận được cậu thanh niên ấy là người tốt.
- Em luôn cầu mong cho con mình được hạnh phúc.

Ông Thái Nguyên chột hỏi:

- Cậu ấy có đến đây thường không? Sao anh chưa hề gặp cậu ta vậy?
- Cậu ta cũng hay đến đây lắm.
- Vậy chắc là do anh ít đến. Anh xin lỗi.
- Khẽ đặt ngón tay lên môi ông Thái Nguyên, bà Xuân nhìn ông âu yếm:
- Anh đừng nói câu xin lỗi, lỗi này không do ai cả mà là do chúng ta tự nguyện.

Ông Thái Nguyên siết chặt tay bà Xuân vào lòng. Hai người có thể gọi là hai vợ chồng ấy họ ngồi bên nhau thật lâu. Mỗi người theo dõi một ý nghĩ riêng nhưng nói chung là họ đang nghĩ đến tương lai con gái của mình.

Buổi trưa, Xuân Linh đang trên đường về nhà thì nghe tiếng gọi:

- Xuân Linh? Xuân Linh!

Giật mình Linh quay lại, thấy là Trần Thành nên cô cố tình chạy luôn như không nghe. Nhưng Trần Thành nhanh hơn, anh đã cho xe chạy song song với Xuân Linh. Giọng vui vẻ:

- Linh ơi! Cho Thành đi chung với!

Xuân Linh nhăn nhó:

- Đường là của chung, ai muốn đi đâu thì đi có gì mà phải hỏi.

Trần Thành vẫn cười:

- Nhưng Thành muốn được cùng đi với Xuân Linh. Được không?

Xuân Linh hứ nhẹ rồi không nói gì hết. Thấy vậy, Trần Thành tiếp tục tấn công:

- Linh im lặng xem như là đồng ý rồi nha.

Xuân Linh bực bội. Miệng làm thảm:

- Xui xẻo thật khi không lại gặp hấn, thật là bực mình mà.

Giọng Trần Thành lại vang lên:

- Linh ơi! Hay là mình vào quán uống nước đi. Trời nắng quá Thành khát không chịu nổi.

Xuân Linh cười nửa miệng:

- Xin lỗi, Thành khát nhưng tôi thì không. Vì vậy Thành cứ đi một mình đi tôi phải về đây.

Nói xong Xuân Linh tăng ga cho xe vọt đi nhưng Trần Thành lại đuổi kịp. Hấn lại mời gọi:

- Vào quán uống nước đi Linh? Thành có chuyện muốn nói với Linh.

- Nhưng tôi thì không có chuyện gì để nói với Thành cả.

- Năn nỉ Linh đó. Chẳng lẽ Linh muốn, mình chạy theo năn nỉ đến tận nhà sao?

Xuân Linh giật mình:

- Thành nói gì? Thành định...

- Theo Linh về nhà cho biết.

Xuân Linh nổi cáu:

- Nè! Thành vừa thôi nha. Nề mặt mình là bạn bè với nhau nên tôi mới tiếp chuyện.

Nếu Thành còn quá đáng thì sau này coi như tôi không có người bạn này.

Thấy Xuân Linh giận thật sự nên Trấn Thành cũng hơi rùng mình, nhưng anh cũng không bỏ cuộc:

- Linh đừng giận như vậy! Mình chỉ có ý tốt muốn mời Linh uống nước thôi mà.

- Nhưng tôi đã bảo là không cần.

- Thì Linh cũng nên vào quán, mình có chuyện muốn nói với Linh.

- Xin lỗi để hôm khác.

Nói xong cho xe rẽ qua phải của ngã tư rồi mất hút. Bỏ mặc Trấn Thành lơ ngơ tìm kiếm.

Anh lắc đầu than thở:

- Đúng là một cô gái đầy cá tính.

Buổi chiều hôm nay, Nhật Phi lại đến thăm bà Xuân. Thấy bà đang ngủ nên anh ra hiệu cho Xuân Linh cứ để bà nghỉ!

Hai người cùng bước ra ngoài. Xuân Linh cười thật tươi:

- Anh Phi ơi! Hay mình ra ngoài vườn ngồi cho mát nha.

Nhật Phi gật đầu:

- Cũng được.

Hai người lại bước song song ra vườn, Nhật Phi thăm hỏi:

- Sao rồi, lúc này học hành có tiến bộ không? Nói cho anh nghe để anh mừng với.

Xuân Linh tươi tắn:

- Em vẫn vậy, anh Phi có ăn mừng không?

Vờ suy nghĩ một lát. Nhật Phi vui vẻ.

- Nếu vậy anh sẽ đãi Linh châu kem chịu chưa?

Xuân Linh vỗ tay giòn giã:

- Đồng ý. Cảm ơn anh Phi.

- Không cần phải cảm ơn anh đâu. Lần này Linh được anh khao nhưng lần sau đến lượt Linh đấy nhé!

Xuân Linh chu môi:

- Trời! Vậy mà Linh cứ tưởng anh Phi tốt lắm. Ai ngờ... Nhưng thôi, được lần sau Linh sẽ khao anh Phi.

- Vậy chút nữa mình đi hả?

- Dạ.

Nhật Phi chợt hỏi:

- Nhưng nếu đi hết thì ai ở nhà với bác gái? Bác ấy vẫn còn bệnh mà.

Xuân Linh xua tay:

- Anh Phi khỏi lo, mẹ em đã đỡ nhiều rồi.

- Với lại lát nữa cha em sẽ về.

- Vậy à? à, vậy thì mình đợi bác trai về hả? Từ trước giờ anh chưa được gặp bác, nên cũng muốn diện kiến.

Xuân Linh hồn nhiên:

- Anh Phi mà gặp cha em bảo đảm anh Phi sẽ mến ông ngay.

- Vậy sao?

- Ừm, cha em dễ tính lắm.

Vừa nói hết câu, Xuân Linh đã nghe có tiếng xe trước nhà. Biết là cha mình. Cô reo lên:

- A? Cha em về. Cha em về rồi anh Phi ơi!

- Cha về mà em mừng vậy sao Linh?

- Dạ, phải mừng chứ vì cha em rất khi về nhà.

Nhật Phi không nói gì nữa. Anh cùng Xuân Linh bước vào nhà.

Thấy cha Xuân Linh chạy đến ôm cánh tay cha mình lay nhẹ:

- Cha hôm nay về sớm hơn mọi khi đó.

- Con vui lắm.

Nhật Phi bước vào thấy người mà Xuân Linh gọi là cha không ai khác hơn là ông Thái Nguyên. Mắt Nhật Phi muốn nhảy ra ngoài ông Thái Nguyên cũng giật thót tim khi thấy sự hiện diện của Nhật Phi. Bốn mắt nhìn nhau mà không thốt được nên lời.

Tiếng Xuân Linh vang lên như xua tan đi bầu không khí nặng trĩu:

- Anh Phi, đây là cha em đó.

Lại đứng gần Nhật Phi, Xuân Linh lại giới thiệu:

- Cha, còn đây là anh Phi. Anh ấy giúp gia đình mình nhiều lắm đấy cha:

Ông Thái Nguyên cố bình tĩnh:

- Vậy sao? Vậy cậu Phi đây là khách quý của gia đình mình rồi.

Nhật Phi cũng làm ra vẻ tự nhiên. Anh tươi cười:

- Bác đừng nói vậy con ngại lắm. Con chỉ hay làm phiền gia đình chứ có giúp đỡ gì được đâu.

Xuân Linh chen vào:

- Anh Phi lại khiêm tốn.

- Vừa lúc đó bà Xuân bước ra. Giọng bà vui vẻ:

- Có chuyện gì mà vui dữ vậy? Ừa, sao đông đủ vậy?

Ông Thái Nguyên bước đến bên bà Xuân ông quan tâm:

- Em vẫn chưa hết bệnh hẳn sao không nghỉ ngơi.

Bà Xuân hiền từ:

- Nằm hoài cũng mệt lắm chứ! Đi tới đi lui cho thoải mái, giãn gân giãn cốt. Vớ lại ở ngoài đây vui như vậy làm sao mà tôi ở trong đó cho được.

Nhật Phi cười cười:

- Chắc là con đã làm ồn rồi nên bác không nghỉ được. Con xin lỗi.

Bà Xuân xoa tay:

- Sao con lại nói vậy. Con đến đây chơi bác vui lắm. Thôi sẵn đông vui như vậy, để tôi xuống bếp làm vài món rồi cả nhà cùng dùng cơm.

Ông Thái Nguyên can ngăn:

- Không được, em vẫn chưa khỏe hẳn đâu.

- Hay là mình đến nhà hàng dùng cơm một bữa nha.

Nhật Phi cũng nói:

- Bác trai nói đúng đó bác, hay mình đi dùng cơm ở ngoài cho tiện.

Bà Xuân cười hạnh phúc:

- Được rồi, được rồi, tôi thua mọi người.

Xuân Linh bỗng reo lên:

- A! Hôm nay được đi ăn ở nhà hàng, thích thật.

- Rồi bữa cơm ở nhà hàng cũng diễn ra. Bà Xuân và Xuân Linh thì vui vẻ lắm vì giờ đây họ đang cảm nhận được sự ấm cúng và hạnh phúc.

Riêng ông Thái Nguyên và Nhật Phi thì không thoải mái cho lắm. Suốt bữa ăn họ cứ suy nghĩ về đối phương. Ông Thái Nguyên lâu lâu lại nhìn qua Nhật Phi xem thái độ, cứ chỉ của anh ta. Nhật Phi cũng không kém ông Thái Nguyên. Lòng anh cứ thắc mắc mãi:

- "Một người như bác tại sao lại có thể là người như vậy chứ? Xuân Linh đã lớn gần này rồi. Tuổi của cô và Mẫn Nhu cũng xem xem nhau. Mẫn Nhu có

biết chuyện này không nhỉ? Chắc là không bởi vì trước giờ mình đâu có nghe Mẫn Nhu nói. Với lại mình đã từng nghe Mẫn Nhu nói là cha là cha cô hay đi công tác xa. Hóa ra mọi chuyện là do đây. Nếu không tận mắt thấy và biết chắc mình sẽ không tin đâu.

Nhật Phi lắc đầu cho ý nghĩ tan đi:

- Thôi, chuyện này hãy từ từ cứ để bác ấy lo đi. Mình cứ im lặng là được.

Đúng như lời hẹn, Nhật Phi đến quán cà phê Sương Tình để gặp ông Thái Nguyên. Anh cũng biết là ông Thái Nguyên sẽ nói gì với mình.

Không hiểu sao anh cứ cảm thấy chuyện này sao ấy?

- “Chắc là bác ấy có nỗi khổ”.

Ngồi chờ một lúc thì ông Thái Nguyên đến, ông lịch sự:

- Xin lỗi con. Ta có một chút chuyện ở công ty phải giải quyết ngay nên đến trễ.

Nhật Phi vui vẻ:

- Có gì đâu ạ! Con cũng mới đến thôi.

Ông Thái Nguyên bỗng nghiêm nghị:

- Chắc con cũng biết hôm nay ta hẹn con ra đây là vì chuyện gì chứ?

Nhật Phi bình thản:

- Dạ, con cũng đoán được đôi chút.

- Tính ta không thích nói lòng vòng. Giờ ta vào vấn đề chính luôn thể.

- Bác cứ nói, con nghe ạ.

Ông Thái Nguyên chậm rãi:

- Điều đầu tiên ta muốn nói cũng như muốn nhờ con là hãy giữ kín giùm ta bí mật này. Bởi vì đây chưa là lúc ta phải nói ra.

Nhật Phi cảm thông:

- Con hiểu mà, về chuyện này bác không nhờ thì con cũng giữ kín thôi, bác yên tâm đi ạ!

- Vậy thì ta biết ơn cháu lắm! Còn chuyện này nữa. Ta muốn hỏi con chuyện của con Xuân Linh. Con có biết nó đang yêu con không?

Nhật Phi giật mình:

- Sao lại có chuyện này được. Tại sao Xuân Linh lại nghĩ vậy chứ? Con chỉ xem Xuân Linh như em gái mình thôi.

- Chuyện này thì ta biết. Bởi vậy mới thấy tội cho con bé. Con hãy tìm cơ hội để nói rõ với nó nhé Phi?

- Con hứa sẽ nói rõ với Xuân Linh. Con hứa sẽ không làm gì để Xuân Linh phải khổ.

Ông Nguyễn xúc động:

- Bác cảm ơn con, cảm ơn con nhiều lắm.

- Hai người rơi vào im lặng không gian bỗng trở nên u ám khó tả. "Tại sao lại có chuyện rắc rối đến với mình chứ? Mà lại liên quan đến Xuân Linh. Tội nghiệp cô bé, nếu như Xuân Linh mà biết được mẹ mình làm bé thì không biết cô ấy có chịu đựng được không. Mình phải mở lời sao với cô ấy đây?"